

พุทธพาให้ฉลาด พุทธพาฉลาดมา ๒๕๔๓ ปี

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

เทศน์เช้า วันที่ ๑ มกราคม ๒๕๔๓

ณ วัดสันติธรรมาราม ต.คลองตากต อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

พ.ศ. พุทธศักราช ๒๕๔๓ ปี เห็นใหม่

เป็นวันที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปรินิพพาน เกิดขึ้นมา ตรัสรู้ ปรินิพพานในวันวิสาขบูชา แล้วตายไป ๒๕๔๓ ปี เป็นวันที่ผู้มีปัญญา เห็นใหม่ อาโลโก อุทปาติ โลกนี้สว่างไสว อาโลโก อุทปาติ รู้แจ้งโลกนอกโลกใน องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ณะ รู้ทั้งโลกในกับโลกของตัวเอง คือโลกการเกิด แก่ เจ็บ ตาย แล้วโลกข้างนอกคือโลกสงสาร นี้รู้หมด

นี่ ๒๕๔๓ ปี เป็นวันที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้แล้วก็วางศาสนาไว้ไกล โลกนี้สว่างไสว เป็นวันที่ฉลาดใจ ผู้ที่ฉลาดพ้นจากความทุกข์ไปได้ ผู้ที่ฉลาดกับตัวเอง อุดตา หิ อุดตโน นาโถ ตนเป็นที่พึ่งแห่งตน เสวยวิมุตติสุขอยู่ ๗ วัน ๗ หน แล้วค่อยออกมาไ้ ว่าตัวเองมีความสุขมากแล้ว นี่เผยแผ่ธรรม อุดตา หิ อุดตโน นาโถ ตนเป็นที่พึ่งแห่งตนได้แล้ว ให้พวกเราหาที่พึ่งได้ต่อไป หาที่พึ่งไ้

ถึงว่า หลักของศาสนาให้เชื่อเรื่องของกรรม เรื่องของการกระทำ เราทำดีต้องได้ดี เราทำชั่วต้องได้ชั่ว อยู่ที่การกระทำของเรา แล้วเราทำอย่างไร ทำดีทำชั่วนี้เป็นศีลธรรมจริยธรรมที่คนมีปัญญาสามารถหาทางออกได้ คิดได้ไ้ แต่เรื่องมรรคอริยสัจจนี้ไม่มีใครสามารถรู้ได้ วันนี้ไ้ ๒๕๔๓ ปีแล้ว เป็นวันที่ฉลาดในหลักของศาสนาพุทธ ศาสนาพุทธเป็นศาสนาของผู้ที่ฉลาดมาก

พระสารีบุตร พระโมคคัลลานะ ไปบอกสัญญาชัยว่า สอนกันมาด้วยความลุ่มๆ คลำๆ ก็หลงกันไปอยู่อย่างนั้นนะ จนที่สุดแล้วก็ยังไม่ไปไม่ได้ เพราะผู้ที่ประสพภาพบุรุษจะรู้ว่าความทุกข์ในตัวเองหลุดออกหรือไม่หลุดออก

ก่อนเจอกองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เจอพระอัสสชีก่อนใจ

ถามพระอัสสชิ พระพุทธเจ้าสอนอะไร ใครเป็นศาสดาของพระอัสสชิ

“เราไม่มีเวลานะ บิณฑบาตอยู่”

“ขอให้พูดเถิด”

“พระพุทธเจ้าสอนให้จับผลก่อนแล้วสาวไปหาเหตุ เหตุเกิด ผลของมันไง สาวไปหาเหตุแล้วดับที่เหตุนั้น”

พระสารีบุตรได้ฟังขณะนั้นเป็นพระโสดาบันขึ้นมา แล้วก็ไปบอกพระโมคคัลลานะ พระโมคคัลลานะก็เป็นพระโสดาบันขึ้นมา แล้วชวนกันมาหาพระพุทธเจ้าใจ

สัญญาชัยบอกว่า “โลกนี้คนโง่มากหรือคนฉลาดมาก”

โลกนี้คนโง่มากอยู่ โลกทั้งโลกนี้คนโง่มากหรือคนฉลาดมาก

พูดถึงหลักของศาสนาใจ ศาสนาของเราเป็นศาสนาที่ว่าป็นนักปราชญ์ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้แล้วเป็นผู้ที่ไม่มีกิเลส ไม่มีกิเลสแล้วมาสอนโลก คนต้องควรเชื่อสิ นี่มันเข้าถึงได้ยากใจ ผู้ที่ฉลาด เขาโคกับขนโคใจ นี่คนโง่มากหรือคนฉลาดมาก เราอยู่ในหมู่ของคนฉลาดใหม่ เราอยู่ในศาสนาพุทธ เราอยู่ในหมู่ของคนฉลาดใหม่

ในเมื่อเราอยู่ในหมู่ของคนฉลาด ในหมู่ของคนที่น่าเชื่อถือศาสนาพุทธ แล้วเราจะไปเชื่ออะไร ในเมื่อศาสนาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสเอาไว้ ๕,๐๐๐ ปี...๕,๐๐๐ ปีนี้ศาสนาจะอยู่ตลอดไป ๕,๐๐๐ ปี จนกว่าจะพัน ๕,๐๐๐ ปี ก็จะหมดไป พอหมดไปนี้ศาสนาไม่หมด แต่คนไม่ศรัทธาเอง คนไม่เข้าถึงใจ มันเข้าถึงได้ยาก คนฉลาดมีน้อย นี่ก็คนฉลาดมีน้อยอยู่แล้ว แล้วเราอยู่ในหมู่ของคนฉลาด เราจะเข้าไปถึงหลักธรรม เราอยู่กับคนฉลาดแล้วเราจะไปเชื่อสิ่งใด เราต้องไม่เชื่อใจ

วันนี้เป็นวันปีใหม่ เห็นไหม เราต้องเชื่อหลักธรรมอันนี้ เชื่อหลักธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้วเราก้าวเดินตาม ตามในอะไร? ตามในอริยสัจใจ อริยสัจคือหลักของความจริง อริยสัจนี้ ทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค มันเป็นสัจธรรม มันไม่ใช่ทุกข์นิยม มันเป็นสัจนิยม เราจะเข้าถึงสัจจะ เราต้องเข้าถึงหลักความจริงให้ได้ก่อน หลักของความจริงที่ว่า เป็นอริยสัจนี้ ที่ว่าจับต้องให้ได้

แต่เราไปปฏิเสธกัน เราพยายามผลักออกไป ผลักทุกข์ออกไป เราผลักทุกข์ออก เห็นไหม พระอัสสชิบอก เย ธมมาฯ กับพระสารีบุตร เห็นไหม ต้องจับผลแล้วสาวไปหาเหตุ แต่นี้เราผลักออกไป เราไม่จับทุกข์ เราไม่จับทุกข์แล้วสาวไปหาเหตุ เห็นไหม เราต้องจับทุกข์

เราเกิดมา อะไรพาเกิด? ใจมีกิเลส ใจพาเกิด เกิดในชาติปี ทุกุขา ชาติมีการเกิดแล้วทุกข์ถึงจรมมา เห็นไหม เหตุมันอยู่ที่ไหน? เหตุมันอยู่ที่ใจมีการเกิด ก็ต้องย้อนกลับไปหาเหตุ สาวกลับไปหาที่เหตุ นี่อริยสัจ อริยสัจเกิดขึ้นจากภายใน

เราไปตื่นเทคโนโลยีกันภายนอก ตื่นของที่ว่าเป็นภายนอกไป ตื่นของข้างนอกว่า...จริงอยู่ ถ้างอนนั้นมาเพื่อเป็นความสุขได้ มาเพื่อให้โลกนี้สะดวกสบายขึ้นมาได้ แต่ถ้าใช้ในทางลบมันก็เป็นทางลบได้ อันนั้นถ้าเรามีปัญญา เราเข้าถึงหลักของสัจจะอันนี้แล้ว อันนั้นจะเป็นประโยชน์กับทุกๆ คนหมดเลย แล้วเราไม่คิดในตัวมันด้วย เราใช้มันเป็นประโยชน์กับมัน เห็นไหม

ผู้ที่ผ่านพ้น ผู้ที่รู้เข้าใจเหตุต่างๆ จะใช้เหตุนี้เป็นประโยชน์ ถ้าผู้ไม่เข้าใจในเหตุนั้นจะเป็นโทษของเหตุนั้นใจ แบกรับภาระวิตกกังวล ทุกข์เกิดขึ้น ทุกข์เกิดขึ้นจากการวิตกกังวล คนที่วิตกกังวลมากที่สุด คนนั้นทุกข์มากที่สุด ถ้าความวิตกกังวล สรรพสิ่งใดเกิดขึ้นมา ตั้งอยู่ แล้วต้องดับไปเป็นธรรมดา สัจจะอันนี้มันมีอยู่แล้ว เห็นไหม นี่อริยสัจสอนอย่างนั้น สอนไตรลักษณ์ สอนถึงความเกิดขึ้น ตั้งอยู่ แล้วดับไป

แล้วเราก็ก่อขึ้น ตั้งอยู่ แล้วดับไปในชีวิตนี้ไง แล้ววันคืนเดือนปีก็เกิดขึ้น ตั้งอยู่ แล้วดับไปในหลักของสัจจะมันเป็นไตรลักษณ์ เป็นอนัตตาอยู่แล้ว เราก็ก่อเป็นอนัตตาแล้วเคลื่อนไป แต่เราปฏิเสธการเคลื่อนไปเพราะเราจะยึดชีวิตของเราไว้แล้วว่าเป็นนิจจังๆ

มันเป็นนิจจังไปไม่ได้ จิตนี้มันก็ไม่เป็นนิจจัง มันเสวยภพชาติ มันต้องแปรสภาพ แต่สสารในตัวจิตนั้น ชาติรู้ตัวนั้น จิตนี้ไม่มีวันตายไป อาสวะสิ้นไป จิตตานิ วิมุจจิตูติ เห็นไหม ถ้าอาสวะ

สิ้นไป จิตนี้เป็นผู้มูตติ ถ้าอาสวะไม่สิ้นไป อาสวะขับเคลื่อนจิตนี้ให้ทุกข์ๆ ยากๆ ไปตลอดเวลา
นี้สาวไปหาเหตุตรงนี้ เหตุใหญ่ เหตุประธานใหญ่

เป็นดวงตาที่สว่างนะ ๒๕๔๓ ปี นี้องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้มาแล้วแสดง
ธรรมมาวางไว้ ไม่ใช่ว่าจะไปเกาะพระพุทธรูป แต่เชื่อธรรมใจ ธรรมและวินัยนี้เป็นศาสดาของเรา
ต่อไป เห็นใหม่ ให้เชื่อในตนเอง ทำดีต้องได้ดี ทำชั่วต้องได้ชั่ว เราทำคุณงามความดีต้องได้คุณ
งามความดี แล้วเราก็อำนาจคุณงามความดีมา ศาสนาเคลื่อนไปๆ

จนหลวงปู่มั่นมาเกิดขึ้นในภาคอีสาน แล้วก็ตายไป ๕๐ ปี เห็นใหม่ นี่ตายไปแล้วครบ ๕๐
ปี นี่เป็นผู้ที่มาเอาหลักการต่างๆ ที่มันเลอะเลือนไป เลอะเลือนไปหมายถึงว่า เราจับต้องไม่ได้
ทฤษฎีนี้มันเลอะเลือน มรรคอรียสัจจนี้มีแต่มรรคข้างนอกใจ

สายไฟฟ้าห่อหุ้มด้วยฉนวนของมัน แล้วมันจะไม่ช็อตใคร สายไฟฟ้า เห็นใหม่ อริยสัจนี้
โค่นห่อหุ้มด้วยประเพณีวัฒนธรรม ประเพณีวัฒนธรรม เราเข้าถึงประเพณี เราเข้าไม่ถึงสายไฟฟ้า
เราถึงฉนวนไฟฟ้าที่ควบคุมไฟฟ้าไว้ หลวงปู่มั่นมาบอกฉนวนไฟฟ้า ฉนวนที่กันสายไฟนั้นออก
ให้ไฟได้ช็อตเข้าไปในหัวใจของสัตว์โลกใจ

เห็นใหม่ สายไฟ เราไปจับมันจะช็อตเรา มันจะสปาร์ก คุณเราให้เราตายไปได้ นั่นมันเป็น
โทษ แต่ธรรมมันเข้าไปถึงหัวใจ แต่เมื่อก่อนวัฒนธรรมประเพณีมันปกคลุมไว้ เห็นใหม่ ๒,๐๐๐
กว่าปีมานี้ปกคลุมมาๆ มีแต่วัฒนธรรมประเพณีเคลื่อนเข้ามาๆ ในหลักของศาสนา ปกคลุมจนเข้า
หาไม่ได้ หลวงปู่มั่นมาพยายามค้นคว้าใหม่ ค้นคว้าใหม่ พยายามเข้าหา มันก็เข้าไปติดในประเพณี
เหมือนกัน แต่ทะลุประเพณีเข้าไปนี่ก็ว่า ทำไมต้องไปเคี้ยวครีออนต้องไปทุกข์ยากนัก ทำตาม
ประเพณีไปนี่ก็ใช้ได้แล้ว

สายไฟฟ้า ถ้าไม่มีฉนวนไฟฟ้ามันก็ช็อตคน มันทำให้ไฟฟ้านั้นไปทำงานไม่เป็นประโยชน์
ต้องมีฉนวนปกป้องมันไว้ ต้นไม้ก็มีแก่น มีเปลือก มีกระพี้ อันนี้ก็เหมือนกัน ประเพณีวัฒนธรรม
มันก็เป็นประโยชน์ มันเป็นประโยชน์มากเลย ถ้าไม่มีประเพณีวัฒนธรรมไว้ ตัวหลักของศาสนา
มันละเอียดอ่อนมาก มันจะตั้งไว้ไม่ได้แล้วไม่มีใครจะจับต้องหรือจะสงวนไว้ได้นาน ก็อันนั้น
ปกป้องไว้ อันนั้นคุ้มครองไว้ ประเพณีวัฒนธรรมเพื่อจะให้เราเข้าถึงฉนวนไฟฟ้านั้น แล้วเราจะ
เข้าอย่างไร เห็นใหม่ นี่ผู้ที่ฉลาดใจ

หลวงปู่มั่นตายไป ๕๐ ปี ต้องคิดให้มาก ๕,๐๐๐ ปีของศาสนา เพราะว่ามีครูบาอาจารย์มา ชี้นำให้เข้าถึงสายไฟฟ้า นั่นให้มันสปาร์กเรา ให้มันช็อตเราให้เราได้รู้สึก ให้ได้ตื่นตัว

อาจารย์มหาบัวบอกว่า ให้ถามตนเอง เวลาเรามีทุกข์มีสุขนี้ให้ถามตนเองนะ ถ้าถามตนเอง ตั้งประเด็นตนเองขึ้นมา นี่มันมีทางแก้ไข ถ้าตนเองไม่ตั้งประเด็นขึ้นมา มันโทษแต่คนอื่นไป เห็นไหม มันไม่ใช่ อุดตา หิ อุดตโน นาโถ

นิจจัง คือว่าจิตดวงนี้เป็นนิจจังอยู่นี้มันมีอยู่ แต่มันนิจจังเพราะว่าตัวจิตเดิมแท้ แต่ไอ้กิเลส ที่มาเกิดเป็นเรานี้เป็นขันธ์ เป็นเปลือกที่ห่อหุ้มใจ มันต้องพยายามทะลุตัวนี้เข้าไป ทะลุเข้าไปด้วย อะไร? ด้วยสมาธิ ใจ สติ สมาธิ ปัญญา สมาธินี้ให้จิตนี้สงบ ให้ตั้งมั่น พอให้ตั้งมั่นเข้าไปถึงตัวที่พา เกิดพาดายนั่นนะ แล้วไปแก้ไขกันตรงนั้นไป

คอมพิวเตอร์จะแก้ไขนี้จะไปแก้กันที่ไหน จะไปแก้กันที่จอภาพหรือ มันต้องไปแก้ไขที่ ตัวโปรแกรมนั่น นี่เหมือนกัน จิตนี้ก็ต้องไปแก้ไขที่โปรแกรมนั่น โปรแกรมคือความเห็นนั่นคิด โปรแกรมคิด ความคิดก็คิด ความคิดผิด ความเห็นเราก็คือมันตัวเอง เห็นใหม่ กว้านมาแต่ความ ทุกข์ทั้งนั้นเลย นี่เพราะความมีคบอดใจ

นี่เราว่าเป็นคนฉลาด แสงไฟ แสงพระอาทิตย์นี้สว่างไสวตลอดเวลา แต่แสงของธรรม ในหัวใจเรามันไม่เคยเปิดขึ้นมาเลย มันไม่เปิดให้ใจเราให้เห็นแสงสว่างในหัวใจบ้างเลย มันก็มีแต่ ความคิดเดิมๆ ความคิดที่เราคิดออกไปอันนั้นนะ นี่มันถึงว่าเรามีคบอด

ทั้งๆ ที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะนิพพานนะ พระอานนท์บอกเลย “ดวงตาของโลกดับแล้ว” แม้แต่พระอานนท์ก็ร้องไห้ นะ “เรายังเป็นพระโศดาบันอยู่ ยังต้องอาศัยครูบา อาจารย์เราสอนไป บัดนี้พระพุทธรเจ้าจะปรินิพพานจากเราไปแล้ว” ร้องไห้ร้องไห้ เป็นพระโศดาบันยังเสียใจขนาดนั้น เห็นไหม

แล้วเราเป็นใคร เราผลิตเพลีน เราไม่ได้เป็นอะไรกันเลย ยังไม่มีหลักใจกันเลย แล้วเรายัง ผลิตเพลีนไปว่า ให้ศาสนา มันมีแต่เปลือก มีแต่ฉนวนไฟฟ้าหุ้มไว้อย่างนั้นหรือ นี่ประเพณี วัฒนธรรมจะเป็นอย่างนั้น

ถ้าเราเชื่อประเพณีวัฒนธรรมเราก็ทำ ที่เราทำบุญกุศลนี้เราทำเหมือนกัน แต่ทำแล้วต้องทะลุเข้าไปที ทะลุเข้าไปถึงเนื้อ เห็นไหม จอกแหนปิดบังน้ำไว้ เราไม่เคยเห็นน้ำเลย เห็นแต่จอกแหน น้ำนี้สีเขียวๆ เนาะ น้ำนี้เป็นใบไม้เนาะ...เอ๊ะ! มันเป็นจอกแหนบังอยู่นี้ ไม่แหวกออกเห็นน้ำ

น้ำนั้นทำให้สิ่งมีชีวิตอาศัยอยู่ได้ หัวใจนี้แห้งแล้งนะ หัวใจนี้ทุกข์ยากมาก แล้วไม่เคยเอาน้ำของธรรม น้ำอมฤตธรรมนี้เข้าไปให้หัวใจได้ดื่มกินเลย มันเข้าถึงใจ นี่ทะลุเข้าไป

ถ้าเราเป็นผู้ที่ฉลาด เราต้องฉลาดในตัวเอง ฉลาดสิ่งใดในโลกนี้เป็นวิชาชีพ วิชาเครื่องอยู่อาศัยเป็นของชั่วคราวทั้งหมด สิ่งนี้ตลาดกำลังเปิดอยู่ สิ่งนั้นก็กำลังมีค่า พอค่านิยมเปลี่ยนไป ค่านั่นก็จะน้อยไปๆ เห็นไหม อยู่ที่ค่านิยมของสมมุติสัจจะ

นี่เราถึงว่า อันนั้นมันเป็นที่อยู่อาศัยชั่วคราว ปัจจัยเครื่องอยู่อาศัยไม่ใช่ของจริง แต่เราถืออาศัยอยู่ เราปฏิเสธไม่ได้นะ เพราะร่างกายนี้ถืออาศัย...มนุษย์ เห็นไหม จิตนี้อาศัย เกิดเป็นมนุษย์ก็เป็นร่างกาย เกิดเป็นเทวดา เกิดในสัตว์นรกก็ถืออาศัยจิตนั้นไปเกิด แล้วเกิดมาแล้วตัวนั้นเป็นตัวจริง นิจังคือจิตตัวนั้น แต่ตอนปัจจุบันนี้อาศัยอยู่ อาศัยภพมนุษย์นี้ขึ้นมาเจอพระพุทธศาสนา

ถึงว่า ถ้าอาศัยมาแล้วเจอพระพุทธศาสนา นี่คือเครื่องอาศัย กระแสที่ทำให้ถึงใจได้ ใจมันเบิกบานใจ ใจมันเข้าใจ

พระพุทธเจ้าเป็นพระอรหันต์อยู่ในภพของมนุษย์นี้ เทวดายังต้องมาฟังธรรม เพราะมีความสุขเพลิดเพลิน มนุษย์นี้มันมีสุขและทุกข์ แต่เราทุกข์แล้วเราปฏิเสธทุกข์ เราจะผลัดออกไป เราจะพยายามผลัดทุกข์ออกไป ผลัดไม่ได้ไง แต่ถ้าเราเข้าไปชนกับทุกข์นั้น เราจะเห็นทุกข์นั้น

ทุกข์นี้เกิดจากไหน? ทุกข์นี้เกิดจากสมุทัย ดับสมุทัยด้วยมรรคอริยสัจจัง เกิดนิโรธ เห็นไหม นี่คือวงรอบของอริยสัจ จิตนี้พ้นออกไปจากอริยสัจนั้น ถึงเป็นผู้ที่เอาตัวรอดได้ ถึงจะมีดวงตาเห็นธรรม มีดวงตาเห็นธรรมก็เห็นแสงสว่างของธรรม เห็นธรรมคือเห็นแสงสว่างของธรรม มันก็มีที่พึ่งของใจ มันก็ชี้แนะคนอื่นต่อไปได้ เห็นไหม นี่คือผู้ฉลาดไง

พุทธะทำให้ผู้ฉลาด พุทธะคือผู้สว่างไสว ผู้เบิก ผู้บาน เห็นไหม พุทธศาสนาทำให้คนฉลาด คนฉลาดในพุทธศาสนา แต่เพราะว่าคนฉลาดมีน้อย สัจจะบอกแล้ว โลกนี้คนฉลาดมากหรือคนฉลาดน้อย ถ้าคนฉลาดมีน้อย เราจะอยู่กับคนโง่ คือหลอกได้ง่ายไง

แต่ในลัทธิต่างๆ นั้น เพียงแต่ว่าพระสารีบุตรมาอยู่กับพระพุทธเจ้า เห็นใหม่ มา ยอมตนมาหาพระพุทธเจ้า แล้วยังมาบวชอีก ได้เป็นพระอรหันต์ มีความสุขขึ้นมาในหัวใจก่อน เป็นอริยสาวกเบื้องต้น แล้วยังได้เป็นเอกทัศณะในทางปัญญา เห็นใหม่ พระโมคคัลลานะ ผู้ที่มีฤทธิ์ เป็นพระอัครสาวกเบื้องซ้าย

เริ่มต้นคือความสุขในใจนั้นก่อน ความสุข วิมุตติสุขที่ใจนั้น ได้ดื่มกินก่อน แล้วถึงว่าเอาตัวรอดได้ มีความสุขมาก ความสุขที่ไม่กังวลใดๆ ไม่มีสิ่งใดเข้าไปเจือปนใจดวงนั้นเลย มันจะทำให้ใจดวงนั้นกังวลอีกไม่ได้เลย จะมีอะไรไปถึงใจดวงนั้นไม่ได้อีกเลย

นี่ถึงว่า เวทนาหรือความทุกข์ความสุขเข้าไปไม่ถึงใจดวงนั้น แต่เข้าถึงกายอันนั้น พระโมคคัลลานะยังโดนโจรทุบจนต้องดับนิพพานไปเพราะด้วยการโดนโจรทุบร่างกายนี้และไป ยังเข้าถึงได้ พระพุทธเจ้ายัง “อานนท์ เรากระหายน้ำเหลือเกิน” การกระหายน้ำ นี้เวทนาของกายยังเข้าถึงได้

เพราะเข้าถึงไม่ได้มันถึงสื่อกับโลกเขาไม่ได้ไง ความสุข ความทุกข์ ความร้อน ความหนาว อุณหภูมิสูง อุณหภูมิต่ำ นี่จะรู้เหมือนกันหมด นี้เวทนาเข้าได้แค่กายของพระอรหันต์เท่านั้น กระทบได้แค่กายของพระอรหันต์ เพราะพระอรหันต์ยังมีกายอยู่ ถึงเป็นสุุปาภิเสสนนิพพาน สะคือเศษส่วนที่เหลือของกายนี้ อนุปาภิเสสนนิพพานคือพระอรหันต์ที่ตายไปแล้ว ดวงใจดวงนั้นมารหาไม่เจอ

มารคือควบคุมใจอยู่ นี่มีอยู่เพราะมาร แสงสว่าง พระพุทธเจ้าตรัสรู้แล้ว นี่พุทธะ เห็นใหม่ พุทธะ พุทธศาสนา พุทธนี้ทำให้หัวใจของสัตว์โลกสว่างไสวตามองค์พระพุทธเจ้าไปพ้นได้

วันนี้วันปีใหม่ วันปีใหม่ถึงว่า วันของผู้ที่ฉลาดใจ ๒๕๔๓ ปีนี้เป็นเวลาที่พระพุทธเจ้าปรินิพพานไปเท่านั้น กาลเวลาไม่มี กาลเวลานี้สมมุติขึ้น รู้เดี๋ยวนี้ก็รู้เหมือนกัน จะรู้อีก ๕,๐๐๐ ปีก็เหมือนกัน พระศรีอริยเมตไตรยมาตรัสรู้ก็อันเดียวกัน เห็นใหม่ ถึงอกาลิโก ไม่มีกาล ไม่มีเวลา เป็นของปัจจุบันตลอดเวลาถ้าใจนี้เข้าถึงอันนั้น แล้วสุขเหมือนกันในหัวใจทุกๆ ดวง เอวัง